

Unicornus: springlevende Abraham

Op 17 juni viert Unicornus haar vijftigjarige bestaan. Bij de volleybalvereniging zijn gezelligheid en prestatie altijd hand in hand gegaan en is er veel aandacht voor de jeugd. Een terugblik met de voorzitters die de vereniging door de jaren hebben geleid.

HANS VELTMEIJER

Sporthal De Kuil is de vertrouwde thuishaven van volleybalvereniging Unicornus. Maar dat is niet altijd zo geweest. De eerste jaren na de oprichting vonden de trainingen plaats in zaaltjes aan de Oude Bocht en het Jan Zwartplantsoen. Voor de wedstrijden moest worden uitgeweken naar de Koppel in Amersfoort.

Een groepje lokale onderwijzers en ambtenaren besloot op 15 juli 1967, onder aanvoering van Cees van der Jagt en Henk van Diermen, tot de stichting van een volleybalvereniging. Die was er immers nog niet in Spakenburg. Het vissersdorp telde alleen twee voetbalclubs en een gymnastiekvereniging. In Bunschoten bestond helemaal geen sportvereniging.

Tijdens een gezellige nazit van één van de voorbereidende besprekingen werd de clubnaam Unicornus bedacht. De naam was mooi en dit sterke, mythische dier (de eenhoorn) vonden de onderwijzers wel toepasselijk voor hun nieuwe volleybalvereniging, vertelt Van der Jagt. Hij werd de eerste voorzitter en bleef met Van Diermen vele jaren gezichtsbepalend voor Unicornus.

Sportieve successen

In de beginperiode regen de sportieve successen zich aaneen. De eerste twee jaren promoveerde het eerste herenteam van de vierde naar de tweede klasse. Daarna stakte het succes even om, maar vervolgens wist het team door te stoten naar de promotieklasse. Beslissingswedstrijden voor een plek in de derde divisie zijn er wel geweest. Bort Koelewijn herinnert zich de busreizen met veel supporters en kabaal. Slechts eenmaal lukte het een stap hoger te komen, dat was onder zijn voorzitterschap. Maar na een jaar werd weer teruggekeerd op het vertrouwde niveau van de promotieklasse.

De dames begonnen in 1969 en werden in hun eerste seizoen direct kampioen van de vierde klasse. Aanvankelijk waren ze in de minderheid, maar de verhoudingen zijn in de loop der jaren gedraaid. Eens waren er nog zeven herenteams en vier dames-teams, maar veel heren haakten af, terwijl de damesafdeling constant bleef. Met vier damesteams en twee herenteams hebben de dames nu, in ieder geval numeriek, de overhand bij Unicornus. Qua niveau naderen ze de heren

Van links naar rechts: Roel Koelewijn, Bort Koelewijn, Gert Reichardt, Ed van de Berg, Wil Coster en Hans Sloof.

tot op één trede; Dames 1 is dit seizoen gepromoveerd naar de eerste klasse.

Begin jaren zeventig kreeg Unicornus een impuls door de uitbreiding van het dorp en de influx van buitenstaanders. Het kleine cluppie werd groot door deze 'overloop van 't Gooi'. Er kwam zelfs een recreanten- en een meisjesteam. Wil Coster was in die tijd penningmeester. De club had de sponsorgelden toen hard nodig en op zijn fiets ging hij bij de leden langs de deur om de contributie te innen.

Hij herinnert zich de actie in 1979 om jeugd vanaf zeven jaar binnen te halen. Op de mini-volleybal-dag kwamen meer dan honderd kinderen af. Het vormde de aanzet voor de jeugd afdeling van Unicornus. Coster: „We gokten toen op zevenjarige jongens. Dat deden we bewust; we wilden ze binnenhalen voordat ze zouden kiezen voor het voetbal.” De gok pakte goed uit, want een groot deel van die groep speelde jarenlang samen in Heren 1. Het zijn de succeservaringen die de jongens binnenboord houden, denkt hij. In 1980 werd hij voorzitter en hij bleef dat twaalf jaar lang.

'Onze jeugd gaat stapsgewijs naar een niveau hoger'

Sinds 2010 zwaait Roel Koelewijn de scepter. Hij stelt vast dat Unicornus financieel gezond en de jeugd 'booming' is. Ondertussen bestaan alle jeugdteams uit meisjes, maar een jongensteam dient zich aan. Naast drie meisjesteams onderscheidt de vereniging zich met acht CMV-jeugdteams. Dit

concept van Cool Moves Volley is door de volleybalbond bedacht om de jonge jeugd te prikkelen. De mini-teams spelen op verschillende niveaus. Van niveau 1 waarbij de bal nog gevangen mag worden, tot niveau 6 met de gewone spelregels van het volleybal. „Voor kinderen is volleybal een dynamische en moeilijke sport. Het is ook een wat afwijkende sport, want de bal moet bewegen in de ruimte en je staat met z'n zessen in een kleine ruimte terwijl er geen lichamelijke contact is”, licht Koelewijn toe. „Bij ons gaat de jeugd nu stapsgewijs naar een niveau hoger.”

Alle jeugd van Spakenburg kan overigens op speelse wijze met volleybal kennismaken tijdens de Join Volleybal Tour, die ter viering van het jubileum op 14 juni van 12.00 tot 19.00 uur op het Spui-plein plaatsvindt.

Individualisering

Altijd is Unicornus een dorpsclub gebleven met een paar versterkingen van buitenaf. Die kwamen niet voor het geld, maar voor het niveau en de sfeer. Koelewijn: „We willen presteren, maar met gezelligheid.” Nooit werd de weg ingeslagen van andere sportclubs die dure buitenstaanders aantrokken. Met de basketballers is in het verleden menig verhitte discussie gevoerd over de verdeling van de zaalbeschikbaarheid. Wil Coster herinnert zich een kolderieke situatie toen Unicornus moest uitwijken naar sporthal De Toekomst van IJsselmeervogels. „Ik heb toen de hele dag douchegordijnen staan ophangen, omdat er geen gescheiden doucheruimtes voor mannen en vrouwen waren.” Tegenwoordig zijn er overigens duidelijke afspraken en gebeurt de onderlinge afstemming tussen volleyballers en basketballers in goede harmonie.

Pim van de Biezen was de eerste 'externe trainer' van de club, maar

de bekendste buitenstaander verantwoordelijk voor vlaggenschip Heren 1 was ongetwijfeld Edwin Benne. Als speler winnaar van Olympisch zilver in 1992 en later bondscoach. Hij volgde zijn broer Marco, die in Spakenburg woonde en werkte en bij de plaatselijke club ging volleyballen. Benne bleef twee jaar als trainer en komt nog weleens terug om een clinic te geven. De laatste jaren is een andere weg ingeslagen qua trainers. Die vacatures worden intern opgevuld door oud-spelers met trainersdiploma's.

De bekendste 'externe trainer' van de club was ongetwijfeld Edwin Benne

Op het hoogtepunt had de vereniging tweehonderd leden, maar met het huidige aantal van 140 is Unicornus nog steeds springlevend. Want landelijk loopt het ledental bij volleybal, zoals bij de meeste teamsporten, sterk terug. Dat komt door de individualisering van de samenleving, weten de ex-voorzitters. Ook binnen hun vereniging vinden de sociale

activiteiten over het algemeen op teamniveau plaats. Zo is er de bekende derde helft bij het tweede herenteam, waar een aantal van hen in uitkomt.

Hans Sloof en Ed van de Berg denken met enige weemoed terug aan „de schitterende toernooien” in de jaren zeventig. Met een deelnemersveld van hoog niveau ging dat er serieus aan toe. Tegenwoordig is er nog een jaarlijks gezelligheidstoernooi. De voorzitters hebben ook de spelregels van het volleybal regelmatig zien veranderen. Zo werd de puntentelling gewijzigd en mag er nu ook met de voet worden gespeeld. Allemaal om het spel aantrekkelijker te maken. Gert Reichardt noemt het „fantastische wijzigingen; heel goed doordacht”. Wil Coster had er destijds wat meer moeite mee. „Ik stapte doodleuk bij 15 punten van het veld.”

De club mag dan geen absolute topspelers voortgebracht hebben; twee scheidsrechters hebben wel het hoogste niveau in Nederland gehaald. Gert Reichardt fluit nog steeds eredivisie en Cees van der Jagt heeft dit jarenlang gedaan. Nu fluit de 76-jarige nog wedstrijden in de derde divisie en reist hij het land door voor de Nederlandse volleybalbond. In 1977 verruilde hij Spakenburg voor Ede, waar hij actief was in de plaatselijke volleybalvereniging. Maar op 17 juni is hij er zeker bij tijdens de feestavond. „Unicornus heeft wel een plaatsje in mijn hart.”

De voorzitters

1967-1975: Cees van der Jagt
1975-1976: Henk van Diermen
1976-1980: Roger Dixon (overleden) en Hans Sloof
1980-1992: Wil Coster
1992-1996: Ed van de Berg
1996-2003: Gert Reichardt
2003-2010: Bort Koelewijn
2010-heden: Roel Koelewijn